

Napló Izraelből 1. rész

- *Na és mi újság Ócsi körül?* - szól az udvarias tanév eleji kérdés az egyik kollégához.
- Kiment Izraelbe.
- *Robbant, vagy őt robbantják?*
Már szívnam is vissza az időtlen kérdést, de a Kollégánó veszi a lapot.
- Azt írja, hogy ahol ő van, ott minden csendes. De azt tudod-e, hogy újságíróként ment ki? - teszi hozzá kaján mosollyal, hiszen „Ócsinek”, aki négy éve még a Vajda tanulója volt, nem tarozott kedvenc tárgyai közé a magyar.
- *Hiányzik?*
- Naponta levelezünk. Érdekel, mit ír?
Reggel vasos dossziét találók az asztalomom. Amikor este belepazok, nem tudom letenni. Ezek a „levelek” - de még inkább a „blog”, a napló - igazi publicisztikai ujjgyakorlatok, meglepően eredeti stílusban fogalmazva.
- *Megjelenhetnének ezek az írások a helyi lapban?*
- Majd megkérdezem.
Nem télok bele 15 perc, fordul az email.
- Igen, de csak monogrammal.
Íme.

Fogy az idő - szerda, július 28, 2004.

Megkaptam a repülőjegyet, hétfőn utazok Brüsszelbe „felkészítő táborkba”.

Kilencen megyünk, ebből rajtam kívül - ha minden igaz - még egy fiú lesz, a többi mind lány!

Kezdesnek nem rossz.
Ja, és anyukám nagyon aggódik. Azért megbecsajtot nek!

Miről szól az egész? - szombat, július 31, 2004

Egyetemista vagyok, aki még nem akarja befejezni az iskolát, inkább húzza egy kicsit, nyelvet tanul, tapasztalatokat szerez. Az ötlét kb. fél évvel ezelőtt merült

fel, és lázas reménnyel teli keresgélés indult, hogyan lehet kijutni külföldre.

Csak add be 10, 50, 80, 100, 150, 200 helyre (attól függően, kit kérdeztem), és tuti kijutsz! En Spanyolországba szerettem volna menni, de valami miatt nem jött össze. Szorított a határidő, elkezdtem beadni más országokba is. Így jött össze Izrael.

A titulusom: international media coordinator. Egész jól hangzik, de valójában újságot írni megyek. Az izraeli állam - ha minden igaz - nem foglalkozik megfelelően néhány kisebb faluval, ezért ezeken a helyeken nincs víz,

Kavargó gondolatok egy hangverseny kapcsán

Augusztus 21-én az Öcsödi Napok keretében hangversennyel egybekötött ünnepi istentisztelet tartottak a református templomban.

A hangverseny egyik résztvevője a Szarvasi Brunszvik Teréz Pedagógus női kar volt. A kórus Bliznákné Dudás Julianna karnagy dirigálta Kota Katalin orgonakísérettel. A hely szellemének tiszteletben tartása miatt a karnagy asszony nem hajlott meg, hogy a taps ne zavarja meg a templom áhítatos varázsát. Pintér Ferenc: Bujdosik az árva madár kezdetű népdalfeldolgozásának elhangzása után azonban önfeladott tapsha kezdett a gyülekezet. Talán Kodálynak mégiscsak igaza lehet, hogy a magyar népdal minden magyar szívében él, s ezért lehet a magyar nemzeti zenei kultúra alapja. Az énekesek ösztinje átélése, az együtténeklés varázsa hatót a közönségre.

Liszt Ferenc és Bárdos Lajos művei után már igazi hangversennyé vált a zenei hangulat. A K.G. Kőszönöm a cikkíró aggodó sorait, örülök, hogy figyelemmel kíséri munkánkat, de úgy hiszem, hogy a nehezebb körülmények ellenére is igyekszünk alkalmat teremteni a nálunk tanuló szereplésére. Iskolánk zenét tanuló növendékei igen sok fellépésen vesznek részt. Évente négy alkalommal tartunk növendékhangversenyt, karcsonyi koncertet pedig az öcsödi és békésszentandrási tagozatainkon is. Már hagyomány a délelőtti kakaó-koncert sorozatunk, amelyet felnőtt és gyerek egyaránt szívesen hallgat. Félévente tartjuk a tanszaki hangversenyeket, ahol egy-egy hangszeresoport mutatkozik be, ezen minden növendék szerepel. Sok fellépést kapunk más intézményektől (iskolák, idősek otthona, nyugdíjas klubok) a rendezvényeiken való közreműködésre, a meghívásnak mindig örömmel tesszünk eleget. Fűvészenkarunk az évbücsúztató koncerten túl, az általános iskolák tanévzáró ünnepélyein is fellépett. (Öcsödön is!) Csak néhány programot említettem, természetesen ennél sokkal hosszabb a lista.

Bizonyára igaza van azonban abban, hogy nem hirdetjük elég hatékonyan ezeket az alkalmakat, ezért sajnos valóban kevés az érdeklődő közönség. A jövőben ezen feltétlenül javítani kell, hiszen ebben a tanévben különösen sok rendezvényt tervezünk az iskola fenntartásának 40. évfordulója alkalmából.

Kérem a zeneszeretőket, hogy figyeljék az újságban és a szarvasi kábeltelevízen megjelenő hírdetésünket. Reméljük, hogy sokaknak szerezhetünk örömet, megjelenésüket megtiszteltetésnek vesszük.

Brachna Irén a Chován Kálmán Művészeti Alapiskola igazgatója

gáz, villany, szóval eléggé rossz körülmények között él néhány ezer ember. A szervezet, ahova megyek dolgozni, ezen falvak felkarolásával foglalkozik, rajtuk próbálnak meg segíteni. Én a falvak, és a szervezet kapcsolatairól írok, mit értek el, mit tettek. Nagy nyilvánosságot szerezek a munkájuknak. Azért attól nem kell félni, hogy a magyar televíziók egyikében fogok megjelenni!)

Buli után - kedd, augusztus 03, 2004

Az aktív búcsúzkodás rendkívül fászló!

Telekbuli, sok alkohol, ma meg alpopirin, és rengett ásványvíz. Az agyi tevékenységem pedig egyenlő a nullával.

Brüsszel - péntek, augusztus 06, 2004

A repülés: most reptetem először, és csak annyit tudok mondani, hogy király! A szállás: hatalmas ifjúsági szálló, ahol csak mi tizen vagyunk. Ja, és kiderült, hogy én vagyok az egyetlen fiú, a másik srác úgy döntött az utolsó pillanatban, hogy nem vállalja be. A társaság tűrhető, még mindenki csak ismerkedik, így mindenki szolid.

Izrael - szombat, augusztus 07, 2004

Totális fejlettség, fáradság, sok utazás...

No végre. Most úgy érzem van időm, és egy kis nyugi is van. Talán azért, mert ez a nap Sabath. (Nem szabad csinálni semmit!) Azt hiszem Brüsszről sokat lehetne még írni. Laza kis felkészítés volt arra, ami itt vár ránk. Mi is várt ránk? Utazás. Nem aludtunk előtte semmit, mert reggel nyolcor indulunk ki a reptérre. Várakozás stb. Kb. 50 perc Zürichben. Ott megint várni, majd felülni a Tel-Aviv-i gépre. Ez mindnem du. négy órára ért célba.

Ezután következnek az izraeli biztonsági rendszer: nem túlságosan kedvelik a külföldieket, mert ha valami baj éri őket, akkor az nagy nemzetközi visszhangot kelt, és rontja az ország eddig sem túl jó hírnevét. Szóval veletlenül szerelnék embereket, és kifaggyatják őket. Elegg jó meghívónk volt, egészen hamar átjutottunk.

Mondanom sem kell mindenhol fura pakcs emberek, hatalmas pajeszjal.

B. I. A szöveget szerkesztette: - F -

Egy nap távollét után, reggel bekapsolvá a számítógépet, 86 olvasatlan levelet találtunk a szerkesztőség postafiókjában. A kértetlen levelek számbavételekor az ember képes örülni annak, hogy nem tud angolul. Minthogy ezeknek a leveleknek a többsége nemzetközi elolvasásra várva ezen a nyelven íródott. Ha tudnék angolul, akkor nem hagyna a kíváncsiság, hogy át ne fussam ezeket az irományokat, így viszont teljes lelki nyugalommal, folyamatosan töröm ki egymás után szinte mindent. Csak akkor álllok meg, ha magyar nyelvű szöveget látok. Ilyen öt darab volt ebben a postában, közülük négy ismert helyről, az ötödik pedig egy tréninget ajánlott az olvasó figyelmébe.

Atkozott kíváncsiság, vagy valami mániás elolvasási kényszer vett rá, hogy átböngésszem, és mondhatom nem bántam meg, még akkor sem, ha utána néhány pillanattal alig kaptam levegőt egy enyhé lefolyású dühroham következtében.

A levél első része abba a csodálatos felismerésbe avatta be a tudatlanokat, hogy sokszor a legegyszerűbb gondolatok kínálják a legnagyobb megoldásokat. No igaz, ők nem a Newton fejére esett álmára, nem is Archimedes felfedezésére hívatkoztak, hanem arra, hogy milyen fantasztikus lehetőségek nyílnak meg a kiegészítő menedzserek, vállalatvezetők előtt, ha egy kimondottan vezetői tréningekkel foglalkozó, tavaly 127 millió forintos árbevételű produkáló iroda cég tulajdonos munkatársa kezdi el dörzsölni az állát, mikor ilyen egyszerű dolgokról hall.

Egy ügynevezett „burt out” színdrámában szenvedő MTV-s produkció-menedzser mesélte el a tréningirodás barátjának, hogy mikor egy kilenc hónapon át tartó munka után így megrögyant, egyszerűen elment egy disco-tulajdonos haverjához egy-két napot dolgozni. Jegyszédőnek, ruhátárosnak vagy ilyesminek. És, hogy ez milyen jó volt. Teljesen feltöltődött, másképp látta a világot. Meg minden. (Ugyan melyik lehetett ez a tv-s produkció? Amelyeket én ismerek azokért igazán kár volt így kifradni.)

A tréningirodás barát meg egy kicsit még dörzsölgette az állát, aztán... Nem tudom kiáltott-e „heurékát”, de az biztos, hogy megfordult a fejében, hogy most aztán talán meg a tavalyi árbevételét is überelni fogja. Gyors, összefogott, kreatív munka következett, amire csak ilyen irodavezetők képesek, igaz jól elfáradnak bele, de nem baj. Szóval kidolgozta a három nagytetűre keresztelt programot.

No tak pome!

„No tak pome, kim máme Kone!” hangzott el buszvezetőnk szájából az ígéretes mondat, mikor is augusztus 15-én vasárnap reggel 6 órakor 44 fős „Jegénységgel” a Szarvasi Szlovákok Kulturális Köre 3 napos kirándulásra indult a Bükk hegységbe. A kora reggeli hűvös időjárás kegyes volt hozzánk, így szinte észre sem vettük, máris megérkezünk tervezett útvonalunk első állomására a Matyóföld fővárosába Mezökövésdre, ott is a Mezőgazdasági Gépek Gyűjteményéhez. Mondanom sem kell, ezen látványosság inkább férfi tagjainkat hozta lázba. A műzeum udvarán felállított fészerekben a legkülönbözőbb arató és cseplőgépek, fűrészgépek, vetőgépek, régi tűzoltó szekerek, lovas szánok, traktorok motorjai és napestig sorolhatnám az ezernyi olajszagú berendezést, még egy század eleji jégtömb készítő alkalmazott is volt közöttük. A „tárlatvezető” látván a sok mezőgazda szemében a csillogást, még egy Hoffer G-35-ös traktort is beindított a látogatók kedvéért. Ez a haszonjármű azokból az időkben való, mikor még a gyújtógyertyát nem ismerték. Először csak ígért-ígért a maszina, de csak „beroffent”. Füstjénél csak a gép körül állók öröme volt nagyobb.

Innen továbbmenvén népes csapatunkat Berecz Lászlóné Zsuzsa várta, aki a helyi SZÁZRÓZSÁS Alapfokú Művészeti Iskola és táncgyűttes vezetője. Kísérőnk a „táncpájtába” kalauzálva minket bemutatva magát az épületet, majd a benne székelő Matyó táncgyűttest. Míg füleink a kedves ismertetőt hallgatták, addig szemünk sem maradtak télenül, mert közben alkalmunk volt a népi kézművesek munkáit megcsodálni. Gyermekjátékokat láthatunk több paravánon papírból, textiltől, csuhéból, szalmából, nemezből. A falakon körben szőttetek és kerámia tányérok árulkodtak a szorgos gyűjtő munkáról. Azonban a legszebbek mégis a hely nevéhez híven a matyó himzett terítők, vállkendők voltak... na és persze a kézzel festett asztal a körülötte álló 12 székekkel, melyeket szintén matyó motívumok ékesítettek. A táncpártról utunk olyan műemlék értékű, tájillegzet őrző házakba vezetett, ahol még ma is a népi kismesterségeket gyakorolják. Így láthatunk üvegcsiszoló, bútórfestő, fafaragó. Innen Kis Jankó Bori emlékházhoz érkeztünk, abba a házba, melyben a mesternő haláláig dolgozott. Himzésmenták tucatját volt alkalmunk megnézni, körben a falakon letűnt rendszerek vezetőit meglátták okleveleken az ügyes kezű, folyton himző Bori nénit. A ház másik két helyiségében tájázó jelleggel korabeli használati tárgyak sorakoztak, hirdelve egykori mivoltukat. Azért, hogy szelebb választékában gyönyörködhesünk az aprólékos, gazdag színvilágu matyó himzésekben, látogatást tettünk a Matyó Múzeumban is. Itt az asztalterítők, futók mellett párnákat, izléses női blúzokat látnak ki kivarrva. A falak közül - némi buszozás után - újra festői környezetbe kerülünk, nem kisebb szépséget csodáltunk meg, mint a lillafüredi vízesést, a csónakázó tavat és környékét. A környék szemrevételezésében nagy segítségünkre volt a nosztalgia kisvasút, pályája mentén a Bükk erdei élővilága tárul elénk. Félórás utunk végén Miskolcra értünk. Az ezernyi új információ és látvány hatására társaságunk el is fáradt. Aggtelekre utazunk, elfoglalt szállásunkat, a Panoráma Panzióban az izletes vascóra és a környék „feltérképezése” után nyugo-

telt programot. Az iroda szolgáltatásaként lehetőséget adnak cégvezetőknék, menedzsereknek arra, hogy a mindennapi robotból felüljüjenek. Nem is kell megvárniuk míg teljesen kiégnek. Az iroda megszervezi számukra, hogy külföldre utazva személyre szabott, „szokásostól eltérő kompetenciákat a felszínre hozó” munkát végezhessek. Lehetnek recepcióskok egy szállodában, teniszlabda adogatók, vagy akár (szerintem ez a csúcs) mesefiguraként dolgozhatnak valamelyik állatkerben. Már van, aki ki is próbálta, egy 800 fős, ipari alkatrészeket gyártó, svájci tulajdonú cég magyar vezetője. És jó volt neki. De tényleg, az árat sem sokallja. Egy-két millióra teszi ezt az iroda, attól független, hogy melyik külföldi országban történik a munkatréning. Persze forintban.

Na ekkor nem kaptam levegőt, de megnyugodva beláttam, nagyon is jó, hogy minderről tudomást szerzem. Egyfelől rájöttem, miért nem kapnak munkát a magamkorú, negyvenesek ha egyszer az utcára kerülnek, vagy mért kapnak olyan gyalázatos fizetést ha dolgoznak. Ennek a korosztálynak ekkora marhaság már kínzóskor árn sem jutna eszébe. A munkatapasztalat, a múltban gyökeredző értéktelet abszolút alkalmatlanná tesz bennünket hasonló szélhámosságra. Mert mi legfeljebb azt tudnánk javasolni egy ilyen megfáradt embernek, menjen ki a kiskertjébe, esetlen megszerveznénk neki, hogy cimerezessen pár napot valamelyik kukoricásban. Arról már nem is beszélve, a szokásostól mennyire eltérő kompetenciát hozhatna a felszínre, ha egy gyárigazgató saját gyárának valamelyik üzemében töltene el néhány napot munkáruhában. Még rá gondolni is fantasztikus, mit kamatoztatna ebből egy - ahogy az iroda fogalmaz - túl autoriter vezető.

De nem ez a legfontosabb. Egy másik nagy dilemmám feloldásához is fontos adalékot adott ez a dolgot. Már annyit gondolkodtam rajta, hogy mire megy el az a pénz, amit nem kapnak meg az alkalmazottak, de még a vezetők sem fizetésüként. Amiből nem létesülhetnek újabb munkahelyek és nem adhatják oda jótékony célokra. Van, és még sincs. Eddig azt hittem „semmiresejő” továbbképzésekre, „ugyanminnek” konferenciákra, meg fitnes-bérlésekre szórják el. Pedig nem. Nem csak. Íme, ilyen jó kis tréningekre is befizethet a cég.

(Bakelit a gonosz műanyag)

és nagyobb testű madarak voltak a kiállítás tárgyai, valamint a Heves megyei Andrásy kastélyokat hasonlíthatunk össze fényképek alapján. Magában a betleri Andrásy kastélyban festményeket, korabeli bútorokat, tróféákat, fegyvereket láttunk. Itt társaságunk hölgy tagjai nem állhattak meg mosolygás nélkül, ugyanis mindenki, aki az úrihölgy rózsaszín szobájában lévő nagytükörbe mosolygott - idegenvezetőnk szerint - egy évet fiatalodott. Három mosolyogtunk... és buszra ültünk, hogy Krasznahorka büszke várát meghódítsuk némi ismertető után, amit Szigeti Erika kulturális felelős adott elő a „Ló-csei fehérasszony” legendájáról. Meredek út vezetett a „büszke várba”, ami hajdan szintén Andrásy tulajdon volt. Rövid történelmi bevezető után a tálalóból indulva, szobákon, tanácstermeken, őrszobán, lőtornyon, fegyvertáron túljutva, részletes idegenvezetés mellett a család ikerpárból költöttünk ki, majd a vártemplom üvegkoporsójában magát a „Ló-csei fehérasszonyt” is beazonosíthatunk. Nem is maradt más dolgom, mint hogy Magyarországnak felé vegyük az utárányt, közbeiktatva Rozsnyón egy vásárlással egybekötött hatvan perces városnézést. A Szarvasi Szlovákok Kulturális Körének tagjai ezekkel az élményekkel gazdagodva tértek haza, megköszönve ezúton is a kör vezetőségének a kiváló és hibátlan szervezést, az élménnyűds programokat, a jó szállást és azt a derűs hangulatot, ami az egész utunkat jellemezte. Megmarad minden résztvevő szép emlékezetében a nyár ezen együtt-töltött három napja, azzal a nem titkolt szándékkal, hogy jövőre újra találkozunk egy Sopron környéki „kirucanásón”. Úgy legyen!